

Földes Tivadarné A Fogorvosi Rendelőjében

Ez az anyám a fogorvosi rendelőjében. A kép az 1930-as években készült.

Anyámat úgy hívták, hogy Altman Júlia. Általános orvos és fogszakorvos is volt. Az apjának, Altman Ignácnak eléggé jó kapcsolatai lehettek, mert azt mondta, hogy ő mégiscsak szeretné, ha a lányát fölvennék az orvosi egyetemre. És tekintettel arra, hogy ő nem csatlakozott a kommunista mozgalomhoz, ezért 1919 őszén anyám bekerült az egyetemre. 1924-ben diplomázott a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetem orvosi karán, később megszerezte a fogszakorvosi képesítést [1920-ban ezer nőre 1,35 egyetemet végzett nő jutott, 1930-ban 1,87. -- A szerk.].

Amikor az egyetemen végzett, akkor nem rögtön Pestre került, hanem szokás volt, meg lehet, hogy előírás is, és el kellett mennie vidékre körorvosnak. Nyírbátor mellé, Vajára került. Ott volt neki egy lovagja, keresztény fiú volt, egy évfolyamtársa. De abból nem lett semmi, nem volt komoly. Aztán

anyám fölkerült Pestre, a József utcában volt a börtönöknek egy fogorvosi rendelője, és oda került. Később lett saját fogorvosi rendelője.

1934-ben elköltöztünk abból a lakásból, ahova születtem. Az apám úgy gondolta, meg a nagypapa is, hogy nagyobb lakás kell, s a környéken nézett volna egyet. Ajánlottak neki lakást, ami akkor már hónapok óta nem volt kiadva. Azért nem, mert a lakásban lakott egy prostituált, akit a barátja megfojtott. Ennélfogva nem nagyon akartak odaköltözni az emberek. Apámat meg anyámat az ilyesmi nem nagyon zavarta, viszont olcsóbban megkapták a bérletet. A lakás ötszobás volt, benne az anyámnak a fogorvosi rendelőjével meg váróval, két előszobával.

Az anyám, akire a nevelés egyébként is hárult, szigorú volt, pofonokat is adott. Példának okáért a következőért. 1937-ben lehetett, hogy Szálasi és a nyilas párt [lásd: nyilaskeresztes párt] megnyert egy választást [lásd: 1939-es parlamenti választások Magyarországon], és a körúton felvonulást rendeztek a nyilasok. Ez feltehetően nekünk nagyon tetszett, s a belső folyosón, ami a lakáson belül volt, a Bandival mi azt játszottuk, hogy "Kitartás, éljen Szálasi!" Az anyám meg éppen rendelt, és azt mondta a betegnek: bocsánat, de maradjon itt. Nyilván betette neki a nyálszívót, ő meg kijött, és kaptunk egy-egy hatalmas nagy pofont azzal, hogy ne ordítozzatok.